

TALLINNA POLÜTEHNİK

TPI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, KOMSOMOLIKOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄÄLEKANDJA

Nr. 17 (1097)

Reede, 20. mai 1983

XXXV aastakäik

Töö see kiidab tegij
mind ei kiida keegi,
asi seisab selles, et
mina tööd ei teegi
(Kalju Kangur)

E Ü E

EÜE-83 ehk tudengite 20. töösuvi surub end halastamatult peale. Halastamatult nagu sessigi. Sessil pannakse hindeid (kui pannakse), tunnistatakse üliõpilane küpseks kõrgkoolis edasi püüdlema. Malevasuvel hindeid ei panda (kui mitte arvestada pärastisi järelmärkusi: tore, jama, pask jne.). Hindeid pannakse enne suve. Ja mitte kõigile. Vaid rühma tegijaile: komandörile, komissarile, meistri- rle. Tunnistatakse nad küpseks suvel paarikümne inimese tööd ja elu-olu juhtima. Kui need kolm töesti selleks küpsed, peaks ka rühm olema suveks valmis, sest neist kolmest sõltub ju eelkõige suve kordaminek või viltuvedamine.

Eeldatav on, et mida rohkem on suve kavandatud ja läbi mõeldud kevadel, seda edukamaks peaks töösemeister kujunema. Nii arvavad ka «suured juhud» keskstaabist ja on varmad kontrollima, kuidas ettevalmistus sujub.

Niisiis, rühmafunktsionääride atesteerimine (kõlav nimetus, eks). TPI-s A V-304. 10. mai.

11.55. Kohal on atesteerijad keskstaabist. Mehed laotavad oma arvukad paberid laudadel laiali ja jäävad ootama.

12.00. Peab tulema esimene rühmakolmik. Lõuna-Eesti Rāpina-83 (instituudi kureerimise all).

12.05. Pole kedagistki.

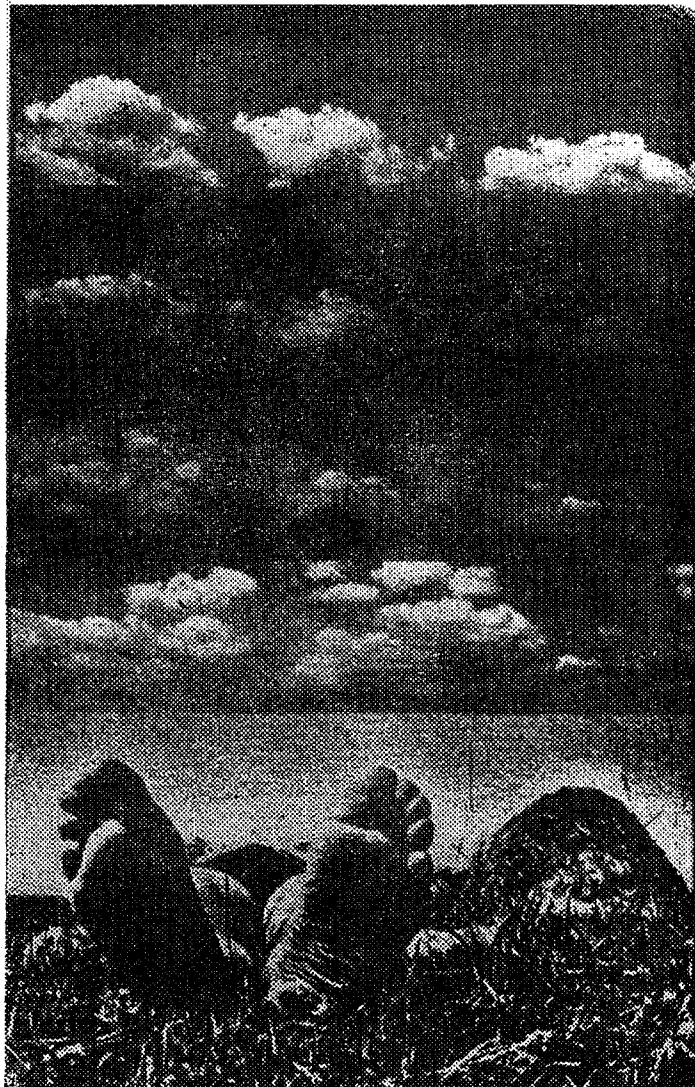
12.10. Pole kedagistki. Keskstaap viskab omavahel nalja. Komissar Raimo Kāgu kirjutab tahvlile: Rāpina +. Nii ootame järgmist.

12.15. Lõuna-Eesti ja Vōhandu-83. Teatakse õelda, et need mehed tulevad hiljem. Korras, jalle viisteist minutit vaba aega. Vilksatab Rāpina rühma kuraator, kes tunneb muret oma poiste pärast, kas on juba käinud. «Ei ole,» vastab Kāgu. «Lubasid ju,» ütleb kuraator ja teeb minekut. Hea mees, kes lubabki.

12.30. Laatre-83 arvab ka, et saab ilmaga läbi. Veel viisteist minutit keskstaabile valmistumiseks. Ainult et ega neile seda valmistumisaega vaja küll pole.

12.45. Mōniste-83. Kōik kolm meest kenasti kohal ja vajalikud paberidki kotis. Kas ka korras? Seda otsustavad keskstaabi mehed. Kontrollimise alla läheb palju: kas perfod olemas ja korras, kinnitatud ja viies eksemplaris trükitud rühma nimekiri, tööplaan, sotsialistlikud kohustused, atribuutika kavandid (kinnitatud), sooritatud ohutustehnika eksam, arsti olemasolu ja veel...

Raimo Kāgu annab meesetele trükitud lehekese küsimustega. Intelligentseuse test. Viis küsimust. Lihtsad. Näiteks, kes on üleliidulise ehitusmaleva komandör, kes on Eesti NSV agrotööstuskoondise esimees, Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidiumi esimees, ELKNÜ Keskkomitee sekretärid. Jārgnesid EÜE tegevust puudutavad küsimused. Lihtsad, kuid ei teata. Kümne palli süsteemis läheb Mōnistele kirja neli.

Nüüd võtab EÜE komandōri asetāitja Indrek Ilomets ohjad oma kätte. Finantskontroll ehk mida rühmakomandōr jagab sellistest asjadest nagu eelarve koostamine, palga maksmine. Alati on nende asjadega tulnud ette prohmkaid ja sellepärast teeb Ilomets oma küsitlust p-hjalikult, raudse järjekindlusega. Māngib nagu lasteaialastega, muudkui maalib olukordi ette,

ehk ākki proovilepandul sāhvatab. Aga ega ikka hāsti ei sāvata.

Ilomets: «Ikka ja jalle ei vāsi ma kordamast eelmise aasta Tsooni rühma juhtumit, kui suve lõpul hakati palka jagama suva jārgi, nii nagu komandōrile meeldis. Mōnele neiuile anti vaid kümme rubla, kommirahaks.»

Mōniste komissar oli samal ajal Raimo Kāgu pihitules. Ko-

missari liin oli Mōnistei paremini ette valmistatud. Plusspunktid Kāgult.

Ikkagi järelatesteerimine, sest perfode ja nimekirjaga oli väikesi segadusi. Mōnedel rühma liikmetel OT tegemata.

Keskstaap oli oma pika ootamiskārsituse Mōnistele kaela vajutanud. Enne oodati kolmveerand tundi esimest rühma. Nüüd kulutati esimeste tullijate peale kolmveerand tundi (plaaneritust pool tundi rohkem).

13.30. Aħja-83. Paberid korras. Testi tulemused normis. Finants selge. Atesteeritud.

13.45. ....

Jne. Jne. kuni õhtuni vālja ja kolm pāeva jutti. Neljapāeva õhtul tehti kokkuvōtteid. Ilomets vāitis üldmulje parema olevat kui eelmisel aastal. Ei tea vōrrelda, kuid üldmulje tundus siiski kehvana. Pütan pōhjendada: 1) lihtsalt ei tulnud kohale (eriti kāib see Tallinna regiooni rühmakolmikute kohta — 13 TPI kureerimise all olevast rühmast oli esindatud vaid 7); 2) mitmesugustel pōhjustel (teadmiste nappus, paberimajandusele allajāamine) jāid paljud rühmad atesteerimata (nāiteks Kesk-Eesti 6-st instituudi kureeritavusega rühmast jāi atesteerimata 4, Virumaa: 6-st 2, Vānamere: 6-st 4, Tallinn: kōik järelatesteerimisele).

Mōlemad pōhjustud nāitavad suveks ettevalmistuse puudumist (vōi ka teada mōōda hiihimist). Teatud mōttes nāitab see ka regiooneeste lohakat suhtumist. Miks tullakse atesteerimisele (suveks valmisoleku kontrollile) korralikult ette valmistumata? Loodetakse suvel vaistule, improvisatsioonile? Vanade malevlaste puhul tundub see loogilisena, aga «uljaste noorte» puhul küll mitte. Huvitav, millele lootaa, kui puuduvad kogemused, teadmised, oskused? Pea pooltele rühma- meesetele oli lasteaiaonu māngiv Ilomets sunnitud ütlema: «Mina ja loe pōhilliste dokumentide kogumikku.»

Intelligentsuse testi vastused vōtsid kōhāti lausa naerma (inimlik lollus ajab alati naerma). Vaatad, soliidsed hārrasmehed nagu, nāhkpintad ũll, puukad jalas, «Savoy ballgi» vōib-olla nāhtud, aga suust tuleb pesuehtne «sokk». Kūsimus, kes on üleliidulise maleva komandōr. Vastus: «Off on lõpp.» Aga EÜE komandōr? Tūkk aega mōtlemit «Kallion.» Kōrvalistuv Kallion muheleb. Aga ei tea, mis ta siis oleks teinud, kui oleks pakutud, et «onn on lõpp». Selliseid absurdsusi oli palju, nii et lõpus ei ajanud enam naermagi.

Malev surub end peale ja mehed jāavad alla. Suvele vaadatakse rohkem suvitamismōtete- ga kui sooviga endale toredat malevasuve teha, ise teha. Ja nii siis vastataksegi suvel küsimusele, mida teete: «Ootame toredat malevasuve.» Ootamisega see aga vist ei tule.

Malev surub end peale ja meesetele antakse uued, tāien- davad katsed surumisest ũle olla.

OT JARELEKSAM ON
23. mail kell 16.00 A III-302.
JARELATESTERIMINE
25. mail kell 14.00—17.00
A III-302.

Kiesoleval aastal on erasõidukite tehnilise ũlevaatuse kord jāā- nud pōhilliselt endiseks. Lisaks a- lahesh «Õhtuleht» vāljakuulutatud aegadele ja kohtadele organiseerib ũhingu «Autom» TPI algorganisat- sloon oma liikmete sõidukitele ũlevaatuse 15. juunil 1983. a. kell 8.30 ũl. bussil sūtiste tee lõpp-peat- su juures.

ũlevaatusele on vaja kaasa vōtta järgmised dokumendid:

- 1) sõiduki pass;
- 2) omaniku pass ja juhiluba koos hoiatustalõngiga;
- 3) volitus, kui sõiduk pole regis- treeritud esitaja nimele;
- 4) tõend tervisliku seisundi kohta, kui juhiloa vāljaandmisest on mōōdas ũle viie aasta (ũle 60 aasta vanustel meestel ja ũle 55 aasta vanustel naistel keh- tib see tõend 2 aastat);
- 5) autoomanikul kvitтинг ũlevaa- tus- ja sõidukimaksu ning mootorrattaomanikul ũksnes ũlevaatusmaksu tasumise koh- ta;
- 6) tāidetud lisa nr. 1, kus on kir- jas kummi- ja raadio numb- rid;
- 7) «Autom» liikmepilet;
- 8) autoteenindusest saadud tõend heitgaaside CO-sisalduse kohta;
- 9) kolm tāidetud arvestuskaarti.

Autodel ja kũllkorviga mootor- ratastel peab olema ārandamis- vastane seadis (massiũlliti vōi roo- liukki ei lāhe arvesse), tulekustuti ja avariipeatusmārk. Mehaanilisel ārandamisvastastel vahenditel ja tulekustutil peab olema mitte- lahustuva vārviga kirjutatud vōi lōõdud mehaaniliselt auto num- ber. Tulekustuti peab asuma auto salongis, kuid ei pea tingimata olema kinnitatud.

Arvestuskaarte saab tāita enne ũlevaatust Mustamēel A-II-127 (sm. E. Andre) ja Koplis A-VI-307 (sm. T. Kuller). Samas registreerit- takse ka ũlevaatusele tulljaid. Au- toinspektoritel on vaja oma tōō kavandamiseks tāpselt teada ũle- vaadatavate autode arvu. Seepärast on soovitatav registreerimise ja ar- vestuskaartide tāitmiseiga kiir- tada.

«Autom» TPI algorganisatsiooni esimees M. Koppel

KOMSOMOLIKOMITEES

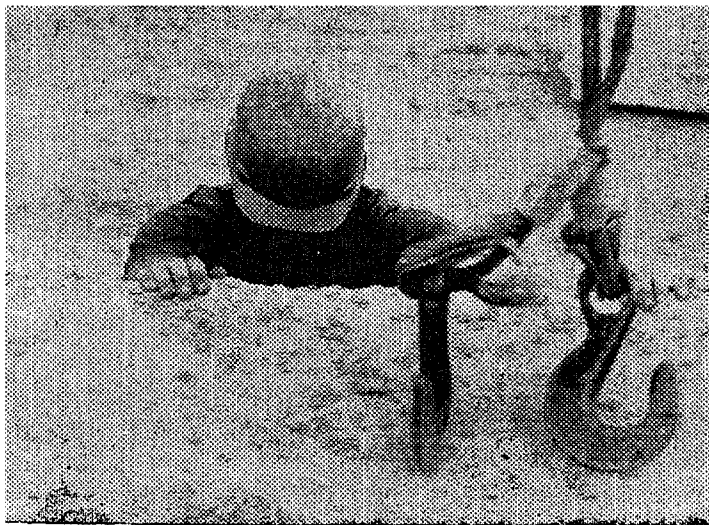
* Toimuma hakkab vestluste sari I kursuse komsorgidele, et iga sõjavākke minev noormees teaks, millisteks kujunevad tal suhted TPI-kooliga ja mis teda ees ootamas.

* Suvemaleva komandōr Priit Rāspel rāākis muredest. ũliõpi- lasi oodatakse TK «Kiire» rũh- ma, tōōle ũhiselamute ja keelte kateedri juurde. Suvemalev kes- tab neli nādalat. I vahetus — 27. juunist ja II vahetus 27. juu- list.

* Sekretāri asetāitja kohalt ideoloogiatōō alal vabastati Syl- via Liitas seoses ũleminekuga tōōle ELKNÜ Keskkomitee ũli- õpilasosakonda. Sekretāri ase- tātja kohalt EÜE ja tōōkasva- tuse alal vabastati seoses lōpe- tamisega Enn Vāher; tema ase- mele valiti EE-83 ũliõpilane Toomas Annus. Seoses instituudi lōpetamisega vabastati ELKNÜ TPI Komitee liikme ko- hustest Erki Urva ja asemele valiti KM-41 ũliõpilane Olavi Post. Seoses instituudi lōpetam- isega vabastati ELKNÜ TPI Komitee liikme kohustest Tanja Naumova. Komitee uueks liik- meks valiti KA-41 ũliõpilane Tiina Lehtoja.

* Seoses sidemete kaotamisega komsomoliga heideti ũLNÜ ridadest vālja TE-81 ũliõpila- ne Ene Lang.

ANNELI KUUS, KM-81

29. MAI — KEEMIKUTE PÄEV

KES MINEVIKKU EI MÄLETA...

Eriharidusega toiduainete tehnoloogide koolitamine ei ole kõrghariduse süsteemis eriti pika traditsiooniga. Väikesed toiduainete tööstuse ettevõtted ei vajanudki kõrgharidusega spetsialiste, suurematesse ettevõtetesse läksid tööle teiste erialade insenerid, sealhulgas ka keemik-tehnoloogid.

Toiduainete tööstuse kiire areng meie vabariigis, uute ettevõtete loomine ja nende tehnilise taseme tõstmine tegid peatselt aktuaalseks spetsialiseeritud kõrgharidusega toiduainete tehnoloogide koolitamise. Initsiatiivi haarasid toleaeagse TPI keemia-mäeteaduskonna kütuste keemilise tehnoloogia kateedri õppejõud dots. K. Kask, prof. A. Aarna ja prodekaan dots. J. Petuhov. 1956. aasta sügisel võeti TPI keemia-mäeteaduskonda vastu esimesed kümme üliõpilast üldise toiduainete tehnoloogia erialale. Uus eriala pälvis kohe abiturientide tähelepanu ning esimene poolrühm komplekteeriti ülitugevas konkurentsis. 1958. aastal suurendati vastuvõttu 15 üliõpilasele ja alates 1960. aastast hakati vastu võtma juha 25 selle eriala

üliõpilast. Esimestel aastatel õppisid need õpperühmad üldaineid koos teistega. Alates III kursusest hakati õpetama eriaid. Eriala profiileerivaks kateedriks sai orgaanilise keemia kateeder, mille juhatajaks oli ENSV TA korrespondentliige prof. Hugo Raudsepp. Sellesse kateedrisse tuli üle ka eriala loomise initsiaator dots. Karl Kask. Esialgu oligi ta kateedri ainukeseks eriala õppejõuks, kel tuli pidada loenguid, juhendada laboratoorseid töid, kursuse- ja diplomiprojekte. Kogu erialane õppetöö toimus tol ajal Marati tänava keemiahoone III korrusel orgaanilise keemia laboratooriumis. Mõningaid aineid andsid ka tunnitavalised õppejõud ja õppetöö toimus väljaspool instituudi ruume. Tehnilist mikrobioloogiat õpetas dr. Harald Lõiv, ihtüoloogiat Ivar Veldre. Õppetöö maht kasvas kiiresti ja alates 1960. a. sügisest asus sellel erialal assistendina tööle A. Kõstner, kes oli senini töötanud prof. H. Raudsepa juhendamisel orgaanilise keemia kateedri loenguasistendina. Järgmisel aastal loodi esimesed spetsialiseeritud õppe-ruumid: Marati tänava õppehoone I korrusel olnud füüsikalise keemia laboratoorium ja selle laoruumid kohandati ümber

toiduainete üldlaboratooriumiks ja väikeseks spetsialiseeritud auditooriumiks.

Arvesse võttes ühiskondliku tootlustamise kiiret arengut, peeti otstarbekaks toiduainete tehnoloogia kõrval alustada ka tootlustuserialade spetsialistide ettevalmistust. 1962. aastal võeti vastu esimesed tudengid. Erinevalt tänasest ei olnud see eriala noorte hulgas kuigi populaarne. Aastatel 1961—1965 toimus õppetöö toiduainete tehnoloogia erialal ka õhtuses teaduskonnas.

60-ndate aastate alguses kerkisid Mustamäel esimesed ühiskondlikud ja haiglas valmima uus õppehoone. Orgaanilise keemia kateedri eraldatud III korrusel leiti detailplaneerimise käigus ruumid ka toiduainete eriala õppe- ja teadustööle. Napid tingimused võimaldasid toiduainete erialadele 2 keemialaborit (305 ja 306), õppekõõgi koos degusteerimisruumiga (303 ja 320), ühe teadustööruumi (314) ning külmutusseadmete ruumi (321). 1965. aasta sügissemestrist alustati õppetööd uutes ruumides.

1964. aastal lõpetati NSV Liidu spetsialistide ettevalmistamine laia profiiliga toiduainete tehnoloogia erialal. Seetõttu muudeti eriala leiva-, makarooni-

ni- ja kondiitritoodete tehnoloogia erialaks. Kaks aastat hiljem muudeti konservimise erialaks, kahandades õppeplaan ja programme selliselt, et oleks tagatud toiduainete tehnoloogia spetsialistide ettevalmistamine kõigil meie vabariigile olulistel tehnoloogiaerialadel.

1967. aastal loodi ENSV Toiduainete Tööstuse Ministeeriumi finantseerimisel fermenditööstuse tootmisharulaboratoorium, mis koondas endasse enamiku senisest lepingulisest uurimistööst. Samal ajal vähenes aga õppetöö maht orgaanilise keemia ja kütuste keemilise tehnoloogia alal. Tekkinud olukorras osutus otstarbekaks oma iseiseisva toiduainete tehnoloogia kateedri loomine. See sündiski 1968. aastal ja sügissemestrist omandaski toiduainete tehnoloogia kateedri juriidiliselt iseiseisva kateedri õigused. Kateedri juhatajaks valiti dots. Karl Kask. Järgnevatel aastatel paranes kateedri õppejõudude teaduslik ja meetoodiline kvalifikatsioon ning arenes teaduslik uurimistööst. 70-ndate aastate alguses täpsustati teadusliku töö suunad ja teaduskollektiiv jagunes kaheks eriharuks. Praegu juhatab kateedrit dots. ADO KÜSTNER.

TOIDUAINETE TEHNOLOOGIA KATEEDRI TÄNAPÄEV

Toiduainete erialade õpetamisega algas ka intensiivne ja tulemusrikas erialane teaduslik uurimistööst. Esimene lepinguliselt finantseeritud uurimus puudutas keskkonnakaitse probleeme. Seoses tol ajal intensiivselt toimuvate tuumakatsetustega atmosfääris uuriti ookeanikalade radioaktiivset saastatust. Veidi hiljem kujunes muude probleemide kõrval põhiliseks fermentpreparaatide saamine ja kasutamine. Moodustatud uurimisgrupp tegeles fermentpreparaatide saamisega, sealhulgas uuris ka praeguse AU-8 eelkäijat — biopreparaati, ja tegeles mitmete fermentpreparaatide rakendamisega toiduainete tööstuses (proteasid, amülaasid, invertaas, pektinaasid jne.). Kui 1970. a. toimus kateedri uurimistööst reorganiseerimine, siis kateedri tööd rakendusnäitajate loomise alal jätkusid prof. ADO Kõstneri juhendamisel esialgu vaid üliõpilaste ja aspirantide jõududega. Edasi aga üliõpilaste teadusastutuse finantseerimisel. 1979. a. leiti selle grupi töötajate poolt võimalus saada hoopis uue kvaliteediga mittejahustuvaid (immobiliseeritud) ensüüme. Selles oldi esimesed terves Nõukogude Liidus. Käesoleval ajal on insenerisünoologia uurimisgrupp oluliselt laienenud ja on käsil tema ümberkorraldamine täieõiguslikuks probleemlaboriks.

Endine eksisteeriv tootmisharulabor võttis oma põhiülesandeks meie vabariigi toiduainete kvaliteedi määramise ja toiduainete teiteväärtuse tõstmise. Selle uurimissuuna alla kuuluvad ka tootlustamise ja toitumise alal läbiviidud uurimistööd. Tähta on ka terve rida teadusliku- ja rakendustöö ülesandeid, mis on fikseeritud üliõpilistele ja vabariiklikes sihtkompleksprogrammides.

Toiduainete tehnoloogia kateedri tegevust iseloomustavad tihedad loominguviisid sidemed instituudi teiste kateedritega, meie vabariigi tööstustevõtetega, teadusastutuste ja põllumajanduslike ettevõtetega. Prof. A. Kõstner, dots. J. Kann, dots. A. Virkus võtavad osa uurimistööst koordineerimisest nii meie vabariigis kui ka üliõpilistele ulataval. Tihedad on sidemed Moskva, Leningradi ja Kiievi kõrgkoolide ja teadusastutustega.

Kateedril on koostöölepingud Brdapeeni Tehnikaülikooliga. Sidemed on ka ülemaailmse Vähiuurimise Keskusega, paljude kõrgkoolidega SDV-s. Inseerensüsnoologia uurimisgrupp täidab olulisi ülesandeid NSVL ja USA koostööprogrammis rakendusmikrobioloogia alal.

Kateeder on oma tegevuse vältil organiseerinud terve rea üliõpilistele ja rahvusvahelisele teaduslikke konverentse ning täidab NSVL TA juures asuva üliõpilistele Biokeemia Seltsi Tallinna osakonna baasastutuse ülesandeid ja organiseerib nimetatud osakonna tööd.

20 AASTAT TAGASI

Astusin TPI-sse 1962. aastal KÜ erialale ajal, kui polnud veel moodustatud toiduainete tehnoloogia kateedrit. Meie õpetamine toimus prof. Hugo Raudsepa poolt juhendatava orgaanilise keemia kateedri baasil.

Kuna sel ajal oli väga nõu- lay tööstas, siis «mittetaajikatele» oli õppetöö kahel esimesel aastal õhtuti, kuigi olime «päevased». Päeval aga suunati meid tööle linna tootlustevõtetesse. Olime nõudepesijad, kartulikoorigid, Hiljem saime «ame- likõrgendust» ja töötasime koka- õpilastena. Siis seisukohad töö- staaži vajalikkusest muutusid ja edaspidised lennud said alus- tada juba päevase õppevormi- ga.

Oppisime esialgu Koplis vanas peahoones ja ka Marati tä- näva keemiahoones. Keemia- hoones oli põnev. Juba hoone omapärane lõhn ei unune küll vist kunagi. Meenuvad analüü- tilise keemia praktikumid, lõ- putud anioonide ja katioonide otsingud. Värisime nii H. Vil- bokile anorgaanilise keemia, kui ka prof. H. Raudsepa tehtava orgaanilise keemia eksami eel. Veel praegu läheb süda soojaks, kui mõtlen, millise ennastal- gavuse ja armastusega õpetas meile kolloidkeemia aluseid Erika Taits. Alati jäädv meelde ka eksamid tema kodu- ümmarguse laua taga, kus spi- kerdamine ei tulnud mõttessegi juba üksnes lugupidamisest ha- ge, südamliku inimese vastu.

Prof. A. Altna füüsikaloo- gud. Vana professori rahulik- kus, väarikus ja inimlikkus on kahtlemata elavalt paljude

kaasaegsete mälestustes. Ja oi, kui põnev oli vaadata, kuidas ta kirjutas loengul väjamine- vaid valemide jm. väikesele ek- raanile enda ees, tekst aga il- mus seinale. Tänapäeva üliõpi- lased, ärge muiake üleolevalt! See oli siiski 20 aastat tagasi.

Tänutundega tahaks meenu- tada meie alati rõõmsameelset ja sõbralikku dots. Ants Virkust. Väga suur lugupidamine aga kuulus rektorile — prof. Agu Aarnale.

Omaette maailma avas mei- le töö UTÜ-s, kui uurisime fer- mente ADO Kõstneri käe all. Kui lõputult pikad tundusid õhtutunnid korduvate katsete reas. Meie tööd aga innustasid reisid teistesse kõrgematesse õppeasutustesse — kevadisse Tbilisisse, Riiga ja Tartusse. Tartus kogesime esmakordselt ka elukooli ja võitlust teaduse vallas, loomulikult tollaste Tar- tu teadlastega.

Täiesti kujuteldamatud ole- sid tudengiaastad ilma isetege- vusega. Kohe, kui saime «pä- vasteks», kutsuti meid laulma instituudi naiskoori. Laulsime edasi mitu aastat peale insti- tuudi lõpetamistki. Osavõtt üli- õpilaslaulupidudest, kontserti- dest ja tudengielust koorilaulu- ga ei vaja vist selgitamist ühe- legi lauljale.

Praegustele üliõpilastele ta- haks soovida — kasutage aega! Ärge jääge kõrvale ühestki üritusest, milles olete võimeli- sed kaasa lööma.

MAI OJAVEER, KÜ II lennu lõpetanu, hotell «Viru» restorani direktori asetäitja

OLIME ESIMESED

Tunneme uhkust esimese kosmoselennu, esimese aatomial- veelaeva, esimese rekordhüppe, esimese lapse üle... Meie oli- me ka esimesed, esimesed TPI toidukad või pudrukeetjad või silgusoolajad või... Kuidas meid küll ei kutsutud. Mille üle siin uhkust tunda, küsite teie. Oi, miks mitte! Kas või selle üle, et olime esimene plikade (nii meid poisid siis hüüdsid) rühm kogu «rauakooli» ajaloo. Nii et tegime ajalugu. Kas siis see pole uhke? Ja milline valik poisterühmade hulgast! Oli vaagimist ja arutlemist, kelle kutse rühmaõhtule vastu võtta ja kelle omast ära öelda. Lihtsalt seepärast, et kõikjale ei jõudnud minna.

Meil oli teadmishimuline, rõõmsameelne, kultuurilembeline ja monoliitne rühm. Teadmishimuline seepärast, et hinded olid meil head, mahajääjaid polnud. Oli mitu UTÜ töös kaa- salööjat, mitu kiitusega lõpetajat ja praegu kolm teaduste kandidaati (meie rühma suurus oli 10 tudengit).

Kultuurilembene — käisime palju kontsertidel ja teatris, pooled meist laulsid instituudi naiskooris, taidlusülevaastusel saime mitu laureaadiititlit ja auhinnalist kohta.

Rõõmsameelne — nukraid hetki ja virisemist ei mäletagi. Alati olime heas tujus, kas kolhoosis, uudismaal, ekskursioo- nil või tudengipeol.

Monoliitne — hoidsime alati ühte, meid oli ju vähe. See ühtsustunne on säilinud tänaseni — oleme sageli koos.

Tänutundega meenutame oma esimest ja ainsat erialaõpe- taja professori Karl Kaske. Meil oli raske, sest olime kui «kat- sejänesed», kelle peal prooviti uut õppeprogrammi. Aga ega Karl Kasel kergem polnud. Erialalet kütuste keemik, pidi ta seda, mida meile luges, enne ise omandama. Aga hästi veda- sime välja, nii tema, kui meie.

Toredad aastad olid... Ja kuigi Mustamäe mändide vahel seisavad praeguse TPI kaunid hooned, jääb meie kümne «toi- duka» Alma Materiks ikkagi vana hall, kuid armas maja Kop- li poolsaarel.

keemiakandidaat VIIVE MÄE I lennu lõpetanu

Teenindusministeeriumi projekteerimis- ja tehnoloogia büroo peainseneri aset.

LÖPUSIRGEL

On kevad, koolide pereheitmise aeg. Viis tudengiaastat, mil- lesse mahub mõnusaid ettevõtmisi, juhtumusi, kordaminekuid ja viperusigi, on jõudmas lõpusirgtele.

Meile, KO-katele sai «tipikool» alguse Elhilt, kus koos ke- halise kasvatus kateedri õppejõududega aitasime põllumees- tel koristada saaki 1978. a. raskel sügisel. Töörohkeste päe- vade kõrvalt vihmast märgadel põllulappidel ja õunaaias on meelde jäänud Aleksander Tšesnakovi lustakas äratus, töö- le-, sööma- ja magamaminekuvile, lõbus huumor. On meelde jäänud Joann Lõssovi optimistlik eluhoiak ja laul, rühma esi- mene suurtulemus — aukiri sovhoosi juhtkonnalt.

Olympia-aasta ja Pirita, purjesportlaste Meka, kus grillisime kanu olümpiaregati külalistele, kus saime osa olümpiatule- süütamisest ja võistluspingest. Suured supikatiad lauluvälja- kul, jõuandjaks suurele ja väikesele laulupeolisele.

Ja muidugi Moldovaavia! Enneolematu hulk maitsvaid puuvil- ju, pokaalides kihisev šampun ning mitmehäälne eestikeelne laul kõlmas Kišinjovi šampusetehase degusteerimiskeldris. Suurim üleulatud paduvihm ja paljajalgset põhjamaa neid Tiraspoli tänavatel.

Ekspursioonid Moskvasse, Kaunasesse, ettevõtetesse, sünni- päevad, kohtumised ja näärõhtud päris tõelise näärivana seltsis, kui igahelilt salmi nõuti, ja muidugi arvestused, eksa- mid, loengud, laborid. Oli närvikõdi, pisaraid ja rõõmu, oli palju põnevat ja aimulaadset, meie rühmale omast.

Jäänud on vaid üks suur tegemine — diplom, siis võib selga panna peokleidi (üliskonna) ja tunda rõõmu ühest suvisest juunipäevast — lõpupäevast.

ERIKA PAVLOVA, KO-101

KOMMENTAARE ÜLIÕPILASTE TÄPPIS- TEADUSTE REFERATIIV- TÖÖDE KONKURSI KOHTA

Konkursi tulemused on esitatud peahoone II korrusel ÜTÜ stendil. Olgu siinkohal žüri mõned märkused möödunud võistluse kohta.

Võib liialdamata öelda, et tänavune konkurss oli viimaste aastate üks heatasemelisemaid. Seda just suure arvu ühtlaselt heades töös. Väga häid töid (I preemia omanikud) oli enam-vähem tavaline arv, aga II-III preemiaid oleks võinud rohkem jagada, jätkunuks ainult preemiasummaksid. Kõik rektori käskkirjas äramärgitud tööd olid päris head ja nii mõnelgi varasemal aastal nõrgema konkurentsi tingimustes oleksid need kuulunud premeeritud hulka. Üldse esitati 306 tööd ja kui luua pingerida (mis ainetes spetsiifilist arvestades on raske), siis 306. kohta saanud üliõpilane on tunduvalt tublim neist, kes üldse tööd ei kirjutanud.

Millised on siis raskused tööde kirjutamisel ja juhendamisel? Asi saab alguse siiski juhendajast, kes meelkitab oma parimaid üliõpilasi soovitud teema kallale. Nn. «metsikuid» osavõtjaid esineb haruharva.

Märgusõnaga ümbrikute avamisel selgub siiski sageli, et juhendaja on nimetatamata, mis aga enamasti näitab vormistusse reeglite eiramist, mitte töö juhendamist. Kirjutamist. Juhendatavaid üliõpilasi on kahte liiki: need, keda tuleb «tagant torkida» ja need, kes töötavad iseseisvalt ning omal algatusel pöörduvad juhendaja poole. Esimeste arv on kahjuks suurem.

Olgu kuidas on, põhiline töö tuleb siiski tudengil teha. Üliõpilasel peab olema pealehakkamist, tahtekindlust ja visadust uurida mõnd õppeprogrammi ainelõiku. Kui emakeelne kirjandus vastava ala kohta puudub, tuleb veel rohkem vaeva näha. Enesedistsipliini nõuab töö vormistamine. Et selliseid töömehi meie üliõpilaste hulgas on, näitavad ka tänavused tööd. Loodame, et saadud kogemusi annab tulusalt kasutada edaspidises erialases töös.

Mõningaid järeldusi saab teha üliõpilaste huvide kohta. Füüsikas, matemaatikas ja teoreetilises mehhaanikas esitati kõige rohkem töid automaatika-teaduskonnast, samuti energeetikute poolt. Suhteliselt vähe (matemaatikas mitte ühtegi) oli neis alades ehitajate ja mehhanikute töid. Iseenesestki

mõista kirjutab üks õige keemik referatitvöö keemiast.

Faistab silma, et hävi aine vastu tekitab hea juhendaja. Dots. k.t. J. Kirs teoreetilise mehhaanika kateedrist juhendas 17 automaatika I kursuse üliõpilase tööd, mis premeeriti või märgiti ära rektori käskkirjas. Analooilise tulemuse 10 automaatika II kursuse üliõpilase tööga saavutas dots. I. Tammeraid matemaatika kateedrist.

Keeruline on sisuliselt võrrelda erinevates ainetes kirjutatud töid. Esmalt aine eripära tõttu, aga ka õpetatava programmi mahu pärast. Pole mõeldav, et insenergraafikas, kus ainet õpetatakse ainult esimesel teisel semestril, kirjutatakse sama palju töid nagu näiteks matemaatikas, kus ainet õpetatakse esimesel viiel semestril. Soodsas olukorras on keemik, kes kirjutab tööd oma erialast. Ühtlase momentideks tööd hindamisel olid tema omapoolne lahtimõtestamine originaalsete näidete, tehniliste jooniste, arvutiprogrammide jne. näol; teema terviklik ja ladus esitus; töö vormistus. Mainitud asjaoludele toetudes määraski žüri preemiaid. Loodame, et need jagunesid õiglaselt ja soovime uut indu järgmisel konkursil.

Žüri nimel
ANDI KIVINUKK

REISIJUTTU MAALT JA MERELT

KUUBA—GUADELOPE—KANAARI SAARED—TUNEEsia—
KREEKA—TÜRGI

ENNO TAMMER

Hagia Sophia's on seinas imettegev auk. Tarvitseb vaid põial sinna auku pista, hirmsasti midagi soovida (NB! korraga ainult üks soov) ja võib kindel olla, et soov täitub.

Lõpuks jõuame sinna, kuhu igaks igatsenuks kõigepealt minna. Türgi turg. Oigemini türgi turu Istanbuli variant. Ainu enne turgu oli tööle hakanud kujutlusvõime. Silmi sulgedes oli täiesti võimalik näha türgi turgu: suur-suur plats lahtise taeva all, lõputud lettide read, kirevus, kära, kaubitsejad üksteisest üle karjumas, meeletu rahvasumm, mingid lõbustused. Avan silmad ja marsin uljalt giidi järel turule. Giid peatub ühe hoone ees. «Siin ongi turg. Kokku saame teisel pool turgu. Siit otse minna.» Täielik hämming — see hoone ongi turg. Nojah, miks ka mitte. Igal juhul on äritehned oma kohad sisse võtnud juba turu ees. Mõni neist aga ajab äärmiselt äri, rabadest sul küünarnukist ning sosistades: «Dubljonka. Zemljak. Dubljonka. Ili zoloto.» Neile tuleb ilusas eesti keeles teha selgeks, et tahad turu korraldajalt läbi käia ja alles siis võib-olla huvitab nende turuõline kaup. Ara said eesti keelest. Niisiis turusse ehk turgu, mitte turule. Sissekäigust läheb peasonoon kuni järgmise otsani välja, kus on ka sissepääs (meie jaoks küll väljapääs). Peasonoonest hargnevad kõrvalsooned, nendest omakorda veel soonekesed. Lahtiste lettide lõputut rida pole, sest praktiliselt puuduvad lahtised letid igi sellised. Kaup on ilusasti klaasviitriinides. Nii moodustavadki omaette poekesed. Kaubast lahti saajad ootavad sind vitriini ees, et selgitada sulle kõiki oma kauba võidrust. Mõõdukalt turgu jõlguvad ringi agendid, kes tegelevad ka aktiivse veenmistööga. Nii et turist käib siin ise nagu kaup kätte, et siis kuskil juba töödeldud ja valmis kujul avada oma rähk-pung. Peasonoon vitriinides ehted, ehted ja veel teid ehted. Kõrvalsoontes nahkesemed — kotid, mantlid, pintsakud, kaskad, joped. Soonekestes igasugune riide pudipadi. Muidugi ka suveniire ja ainult türlane teab, mida veel. Mõni julgem (või hakkajam) on oma äri lahti löönud vitriinide kõrvale, lahtiselt. Aga ennast pähe määrima ta ei hakka. Ja kuidagi tahtmatult lähed just tema juurde. Põnevuse mõttes lasen aga ühel agendil endale augu pähe rääkida ja tõttad tema järel kaupa kaema. Agent viib su korras madalamale. Ka siin vitriiniga eristatud poekesed. Aga sooni on siin ainult üks. Jah, turg on küllaltki vaikne. Ei mingit kujutlustes mürisenud lärmi. Kaigavad küll hüüded ja vali jutt. Kuid nad on kuidagi steriilselt iseloomuga. Pole spontaansust ja vaba pulbitsemist. Kujutlustes keenud üleüldine melu on asendunud tegelikkuses agentide ja kaubitsejate personaalse lähenemisega oma võimalikele ostjatele. Tehakse n-ö. individuaalset veenmistööd. Ja tulemuslikult. Sest inimene on ju nõrk, eriti turist. See on paratamatus, et hakkud sellest äritehelist kas päris tühja taskuga või mõnede müntidega, mida kavatsed meenena koju viia.

Tõmmudest türgi poistest, nii pisitillukestest kui ka nõrgi nööga vistrikulistest noormeestest, võiks omaette peatüki kirjutada. Fantastilised sebijad ja «ärikad». Polnud mingi ime, kui põlvepikkune poisike sul püksisäärest rabas ja müdis: «Change! Change!» Enamasti pakuti vahetuseks püstpostkaart ja taheti vastu saada suitsu. Kuid poistel olid taskud täis ka närimiskummi ja nad leppisid ka sellega, kui said vahetuskaubana pliiatseid, märke. Muidugi olid nad ka parajasti sühis. Seid suitsupakid kätte ja pistid punama, ilma et oleks midagi vastu antud. Või müüsid närimiskummi pähe mar-melaadi. Eredaim detail oli see, kui kusagil Istanbuli osas märkasime klutte vutti tagumas. Etavalt, hasartselt. Aga nüpe, kui nad meid nägid, jäeti pääl kus seda ja teist, koguigi käskitust oma kaup lagedale ja tormati meid piinama. «Change! Change!» Ja andekad olid nad ka. Paar korda möneda kurjalt eesti keeles sõidelnud, ütles too kohe järele: «Kurat! Mine...» Ja siis muidagi jälle rahvusvahelises keeles: «Change! Change!»

Omaette loo saaks Ra saapapuhastajatest, kelle otsa komistasi igal sammul. Mõned neist olid paiksed. Paljud aga lasid mööda läina ringi, tööks vajalikud instrumendid paglas. Jooksivad saapahõõrujad olid nooremad ja pealetlikkivamad. Paiksemateks olid sümpaatsed, usaldustaratavad taadid. Et kingad tõlmasid, istusin ühe paikse vanamehe ette toolile. Kingi nühti veerand tundi. Kolme erineva möksi ja nelja erineva harja-lapiga. Teeminduse sisse käis ka kõrvalasuvast teemajast kliendile tassikese tellimine. Tee oli hea kange.

Ohtupoole, kui päike on seniidist alla laskunud, sünnib päeva suurim elamus. On vaikne. Oleme erilises mõseede rajoonis. Tänavad on tühjad. Ja äkki venib üle tänavate islami «leelotus». Seda võiks iseloomustada kui pikk, monotoonne, ilma mingi hääle tõusu või languseta, meloodiata, ühe inimese inisemine. Aga see, kuidas ta laisalt, kuid kindlalt venib ja venib justkui tahetaks proovida, kui kaua on võimalik ühe hooga inisevat häält teha, naelutab su hetkesse paigale. Kuulatud, vaatad mõsesid ja oled segaduses — kuhu ma sattunud olen? Miks ma siin olen? Samasugune segaduslik tunne oli tekkinud ka siis, kui esimest korda sõitsime läbi öise Hävänni. Vahupeale oli jäänud neli maad, neli täiesti erinevat kohta. Ja mida lähemale lõpu poole, seda immuunsemaks muutusime elamuste suhtes. Aga see inisev laul, need mõsesid kandvad tühjad tänavad suutsid purustada immuunsuskesta ajal, kui reis oli praktiliselt lõppenud, kodumaani jäänud vaid 630 kilomeetrit.

LÖPP

LEVIMUUSIKA 83

1979. aastal TRÜ Rahvaste Sõpruse Päevadel alguse saanud Tartu Levimuusikapäevad on muutunud keskseks sündmuseks eesti levimuusikas ja võitnud tunnustust ka väljaspool koduvabariiki.

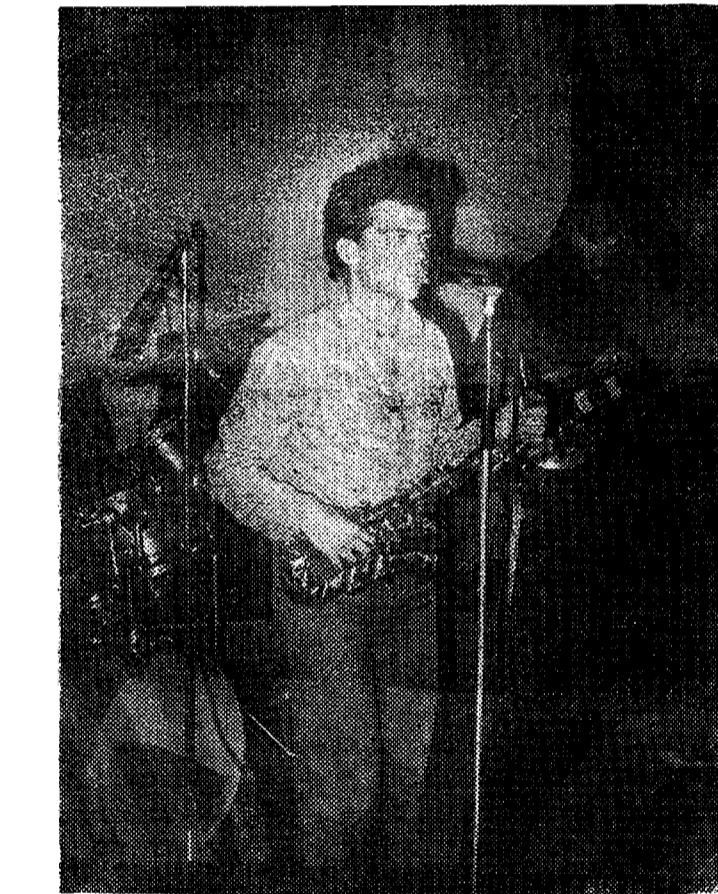
Kui esimestel muusikapäevadel esines 8 kollektiivi, siis nüüd käis 5.—8. maini «Vanemuise» laval 22 ansambli. Kunagisest üliõpilasüritusest on saanud muusikasündmus, kuhu üliõpilastel endil võimatu piletit saada. Seda enam olid rahul need, kes läbi kõigi raskuste pileteid ikkagi said.

Hoolimata esinejate taseme küllaltki suurest kõikumisest olid kõik viis võistluskontserti ühtviisi tugevad. Kõigil kontserditel oli meeldivaid üllatusi ja ka väikesi pettumusi. Kõige suuremaks komistuskiviks oli paljudele esinejatele helitehnika. Rahuldava helirežiita muutusid nulliks ka kõige paremad muusikalised taotlused. Esimeseks selliseks õnnetuseks oli Urmas Alendri laulu mattumine «Kaseke» võimsasse helilainesse. Neid vigu oli ka ansambli «Kolmikhüpe», «Meedium», «Hetero», «Argos» ja «Elektra» kavades. Kui eelmiste aastatel kurdeti võimenduse halba kvaliteeti, siis sel aastal oli kohal linnahalli uus võimendus, mis Eestis olevaist parim. Kuid kahjuks ei suutnud paljud helirežiisõõrid sellest tohutust võimulusest hulgast valida (või leida) sobivaid. Nii mõnigi ansambel oleks oma tavalise «Beagi» komplektiga saavutanud parema tulemuse.

Eeskujulikult õnnestus sound-paika panna ansambli «Radar» (heli Eduard Kattai). Enam-vähem oli korras ka ansambli «Mahavok», «Atrium», «E=mc²» helipilt.

Muusikapäevade suurim üllatusi vähe. Paljud ansamblid («Magnetic Band», «Music Self», «Mahavok», «Fix») esitasid ammu tuntud lugusid. «Music Self» oli toredaks vahelduseks Jaggeri-Richardsi «Walking the Dog». Kõige parema mulje jättis neljast «Mahavok», kes tõestas, et «tulevikulootuse» aeg on möödas ja tegemist on meie levimuusika paremiku kuuluva kollektiiviga. Eriti õnnestunud oli trummiduo Ivo Varts—Sven Himma.

Natuke kahvatuks jäi «In Spe» esinemine. Kuid levimuusikapäevade parimaks heliteoseks võib pidada Peeter Volkonski «Viis tantsu viimsekevadest hommikul», mille esitas «In Spe» muusikutest koosnev loominguline kollektiiv «E=mc²». Teos oli teravalt aatomisõja vastane ja kui alguses seostus mõnele

saalisoliijale Peeter Volkonski mingi huumoriga, siis juba pärast teist «tantsu» oli sõnum saali jõudnud ning pannud ka kergemeelsema kuulajagi mõtlemata tuumakatastroofi ähvardavast lähedusest, selle tagajärgedest.

Muusikapäevade parimaks muusikateoseks oli Rein Rannapi kantaat «Ilus maa» (sõnad Hando Runnel, esitasid Rein Rannap, Urmas Alender, ansambel «Kaseke» ning Tallinna Koolinoorte segakoor Arvo Saare juhatusel).

Olgu, et «Poco» oli välja vahetanud pea kogu oma koosseisu (vanast «Pocost» oli alles ainult Käido Suss: klaver, laul) oli nende esinemine meeldivaks elamuseks pärast «Hetero» ebaõnnestunud «Rush'i» ja «Whitesnake» lugude ettekannet.

Samasugust ergutatavat toimet pakkus ka meeskvarlett «Kon-3» 50-ndate aastate löökklau-lude kavaga.

Paljust ei joutu kirjutada ja ega paberil ei saagi nähtu-kuuldut tõetruult edastada. Selleks oleks vaja kõike ise näha-kuulda. Ja sellise võimaluse pa-

kuvad järgnevatel nädalatel Eesti Raadio ja Televisiooni Tartu Levimuusikapäevi tutvustavad saated.

Viit võistluskontserti pidi kokku võtma lõppkontsert. Kahju ainult, et see just nii välja ei tulnud nagu vaja. Pillimeestest oli näha, et päevad Tartus (ja eriti jam-sessioon «Kaunas») olid olnud väsitavad. Seetõttu jättis nii mõnigi võistluskontserdil kuulnud lagu lõppkontserdil kahvatu mulje. Kahjuks ei esitatud ka Rein Rannapi «Ilusat maad» ja Peeter Volkonski «Viite tantsu».

Kokkuvõtteks kujunesid Tartu Levimuusikapäevad siiski levimuusika suursündmuseks. Loodame, et tartlastel organiseerimislusti veel jätkub.

Rockiklubi president
ANDRES JÕESAAR

REKLAAMIKS NIIPALJU, ET
MEIE TUDENGITEL ON VÕI-
MALIK KUULDA — NÄHA
SELLE AASTA «GRAND
PRIX» ANSAMBLIT «RADAR»
28. MAIL TPI AULAS.

Mõtteid, mis tekkisid lugedes
Karl Helemäe «Häbi»
(«Noorte Hääl», 14. mai 1983)

Autor väidab end tundvat piinlikkust TPI noormeeste pärast, kes ei paku trollides istet «väsinud seivatele naistele». Lugu on tõepoolest häbiväärne. Ent antud kirjutus võttis nõrdima ka teisi. Sellepärast, et loetu põhjal jäi mulje, nagu oleksid KÕIK TPI-s ÕPPIVAD NOORMEHED MÜHAKAD. See on tugev plekk instituudi mainele, samuti noorspetsialistide mainele.

Arvan, et nii anonüümselt eetika ja viisakuse teemadel kirjutades kedagi ei kasvata. Karl Helemäe tegi märkuse otseselt TPI-le. Seal aga vaadaku edasi ise, kes on kes. Kas on aga õige teha seda nii, et pärast «Noorte Hääle» lugemist hakatakse kõigilt tudengitelt pärima: «Kuule poiss! Mis mat-side kool see TPI sihuke on?» Tegemist on siiski liialdatud üldistusega. Täpselt samuti võib ühel heal päeval mõni ajakirja-

nikest kirjutada, et «küll on häbi, TPI-s õpivad joodikud». Ja ridade vahelt ei loe sugugi välja, et ajakirjanik oma huvides liialdab, et tegelikult on neid, kellele ta vihjab, tühine vähemus. Kirjutaja süda saab küll kergemaks, kuid millise hinnaga? Tuhandete südamekoorma hinnaga. Eks igas suures kollektiivis ole nii halbu kui häid. Kas me aga läbi oma südamevalu, üksikute kokkupuudete põhjal halbadega, tohime heita varju tervele kollektiivile? Mida ütleb ajakirjanduseetika? Ilmselt on kollektiivi süü tõesti nõrgas kasvatuses. (Aga kas ei alga kasvatus juba lapsepõlvest? Helemäe väidab, et lapselapsi kohale upitavatest vanaemadest võib aru saada. Kas ikka võib?) Me ei ütle, et 5000 töölisega tehases on kõik tööpõlgurid, kuna esineb mõningaid tööluuse. Ei küsi ka, miks töölised ei võta eeskujuna oma direktorit, kes on iga päev pool tundi varem ja veerand tundi kauem tööl.

Et Karl Helemäe suhtub teatud hoiakuga nimelt KÕIGISSE

TPI TUDENGITESSE, näitab ka lõik, kus autor toob eeskujuks rektor Boris Tamme. «...Kahju küll, et üliõpilased ei püüagi temast eeskujut võtta.» Võib-olla ei tulnud autor selle pealegi, et tudengite suures perest ei ole mitte keegi «omal ajal» rektoriga tennis mänginud. Sellegipoolest on Boris Tamme tipikate hulgas väga austatud ja lugupidatud. Kahju hoopis, et Harl Helemäe segas ta sellisesse ineusse loosse. Täiesti asjatult.

Selge, et ebaviisakust tuleb taunida. Ja püüda olla korrektenne. Aga viisakuseprobleem on palju laiem kui 3. liini trollis iste pakkumine. On mehi, kes pakuvad naistele istet. On ka neid, kes mitte. Mina ja minu sõbrad pakuvad küll alati. Tore, kui pakkumine vastu võetakse. Pärast noorte neidude suhtes rüütellikust näidata on raske. Mida mõelda noormehest, kes pakub istet tütarlapsele, samal ajal, kui sõidukis on küllalt vanemaid püstiseisvaid inimesi. Keskealine daam on pakkumusest küll meelitatud, kuid ütleb

tavaliselt viisakalt ära. Meie naised pole sugugi nii väsinud. Võib-olla kardetakse näida liialt vanade ja jõuetutena. Või hoopiski seelik kortsumist. Käbedamad, vanamutid vastavad sageli oma pakkoorma otsust silmal: «Pole vaja. Ma lähen kohe maha.» Nii ongi vahel täis- tuubitud trollis (bussis, tram- mis) mõned istekohad tühjad. Seisjad tõuklevad üksteise kuki ja vaidlevad, kes peaks istuma. Viisakas? Huvitav, kas Karl Helemäe ise on püüdnud naisterahvaste suhtes rüütellikust üles näidata või päästab ta meeste au põhimõttega, et ükski mees trollis sisenedes ei tohigi istet võtta? Vahelduse mõttes võiks autor vahel sõita ka trammiga, kus pedakaid ja bussiga, kus kontsikaad.

Viisakust peab üles näitama igal pool ja alati. Ning seda ka tehakse. Ka TPI tudengite poolt. Üldistades Karl Helemäe moodi võib väita, et TPI-s on rüütleid küll.

Trollis sõitja
IVO EINMAA (KÜ-81)

KURSUSE
PALUN

DIPLO- MANDIGA

Teadsin, et Annil on palju tegemist. Sellegipoolest otsustasin pühapäeva õhtul tema poolt läbi põigata. «Tervist! Kaugel diplomitöö on?»

Paberipatakat vahelt vaatas vastu reibas nägu. «Materjal on enam-vähem koos. Nüüd tuleb kõik kirja panna. Kokku peaks saama umbes 200 lehekülge. Pagana masinakirjutaja. Võtavad viiskümmend kopikat lehte eest. Kätsi ümberkirjutamine on kole tülikas. Töömeeleolu on ülev. 2. juuniks saab töö kõidetud. Kindlalt tähtajaks!»

«Sinu diplomitöö teema puudutavat kõiki tipikaid?»

«Mitte ainult minu. Teen seda kahasse Helle Kuusksaluga. Teemaks «TPI toitlustuskompleksi töö organisatsioonilise parendamisest». Loomulikult puudutab see teema kõiki tipikaid kui tarbijaid. Seda enam, et töö raames viisime läbi ankeetküsitluse. Ankeetid koostasime ise. Vastasid põhiliselt I ja II kursuse tudengid ning ka osa ühikarahvast. Kokku saime 618 vastustega lehte. Küsitluse põhieesmärgiks oli selgitada, kuidas on instituudi toitlustuspunktide külastajad rahul teenindamiskultuuri ja lahtioleku kellaegadega, samuti roogade valiku ja kvaliteediga. Peab tõdema, et üliõpilased armastavad rohkem kritiseerida, kui ettepanekuid teha. Kriitikat tehti sööklate kohta: toit pole maitsev ja õhtu poole pole midagi valida. Samuti ei rahuldunud lahtiolekuajad. Tudengid tahavad ka õhtuti süüa osta. Rohkem sooviti odavaid mahlu. Jäi kõlama loosung: «Surm peepsile!». Uue sööklaahoone kohta arvati, et see peaks päeval olema söökla ja õhtul töötama kohvikuna. Tahetakse, et kiiremini avataks kohvik-klubi baar. Praegu pidi nii olema, et süüa küll saab, kuid tudengitel pole ikkagi kohta, kus lõõgastuda. Nii arvasid ka meesõppejõud.

Lugedes kõiki arvamusi, võis järeldada, et naljasoon pole «raukooli» tudengites veel kadunud. Oli palju tabavaid ja hästi sõnastatud vastuseid. Tõsiseks teab see, et ankeet on diplomitööst siiski ainult üks osa. Selle põhjal teeme töös omapoolseid ettepanekuid.»

«On sellest tööst hiljem ka midagi kasu või jääb see lihtsalt niisama kaante vahele?»

«...oleme siiski nii palju küsitlusi läbi viinud. Minu arvates on teema küllalt praktiline selleks, et temast kasu oleks. Loodame ise ka, et meie ettepanekuid arvestatakse ja rakendatakse.»

«Sinu suurim soov praegu?»

«Et 24. juunil diplom kätte antaks.»

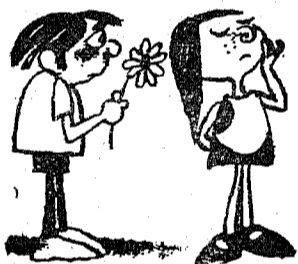
ANN NÄREPI (KÜ-101)
tööd segas
IVO EINMAA (KÜ-81)

Avaldame kaastunnet
Oskar Laasmaale e m a
EMILIE LAASMAA
surma puhul.
Töökaaslased instituudist.

KUIDAS NOORMEES TPI ÜHIKAST

See on väga lihtne. Kui tun- takse end naisevõtuks vaim- selt ja füüsiliselt küps olevat, tuleb leida vastav simpaatia. Hea, kui väljavalitu elab Tal- linnas ja omab ka korterit. Kui aga meelepärane tütar- laps juhuslikult elab samas ühikas, siis pole ka midagi kee- rulist. Tuleb otsida kontaktee- rumiskoht. Loomulikult sobivad selleks väga hästi instituudi koridorid, söökla, ühika suit-

suvahed, Glehni loss, «Kännu Kukk», baarid, teatrid, kinod, Mustamäe mändidealune ja vanalinna tänavad. Kui aga loen- damatute kooskäikude peale ka «midagi muud» soovitakse, siis pole midagi ületamatut: tuleb leida vastav tuba (kas noor- mehe või naise, kõlbavad ka nende mõlema tuttavate omad), kus parajasti kedagi kodus pole. Hea, kui see tuba oleks alumisel korrusel. Hommikul kolistab ju komandant võtme- tega ukse taga ja sisse ei saa (meie võti on risti lukuaukus), siis jääb veel küllalt aega, et üks süüdlasest saaks akna kaudu lahkuda. Kui aga saa-

dakse tuba ülemisele korrus- sele, pole ka midagi keerulist: on olemas vihmaveetoru, lina- dest saab köie teha jne.

Kui asjad pulmadeni jõua- vad, on kõik väga lihtne: tuleb leida ühine elamispaik, s. t. tuleb osata ära kasutada kõik tutvused, välja uurida kellel on «kellelegi» mõju, teha «kel- lelegi» mõningast «meelehead», astuda majanõukogu liik- meks jne. Akki eraldatakse (suure saladuskatte all mui- dugi) ühikasse tubagi, kui fik- tiivsed toomanikud ja kom- mandant nõus on.

Kui aga tutvused puuduvad ja «meelehead» ei aita, on asi lihtsamast lihtsam: toa võib üürida äärelinna. Kas enda või vanemate raha eest, pole olu- line.

Kui enda taskud sõeluvad tuult ja vanemaid ei raatsi liialt pigistada, tuleb leida tulus ots, kus vähe tööd ja priskelt pal- ka.

Kui ühel päeval selgub, et on pisikest peret oodata, siis on lugu veidi keerulisem. Siis...

Kuid lubage, lubage. Milleks lapsed õpi ajal? Ja mis abiellu- mine see ülepea olgu? Kes üt- les, et naistel on kõige sood- sam iga sünnitamiseks 20— 22-aastaselt? Vale! Tegelikult on kõige parem aeg esimese lapse muretsemiseks 30— 35-selt. Siis ollakse juba kind- lad töö- ja elukohaomanikud (võib-olla isegi kahetoaline korter) ning materiaalseltki on kõik asjad korras. Vaat siis sünnita, palju hing lustib.

Ah et perekonnaühisela- mu? No kuule! Iga lapski peaks aru saama, et on ka palju täht- samaid asju, mida on vaja e- majärjekorras püsti liita.

Ah et Tartus on? No teate! Meie ei ole ju «tindiplekid». Milline kohatu võrdlus. Kui MEIE saame kolmesajavie- kümneseks, on meil võib-olla koguni 10 perekonnaühisela- mut.

IVO EINMAA,
KÜ-81

Suve ja sügise vahele mahub nii mõndagi.

SEKSIST, NARKOMAANIAST, ALKOHOLISMIST

11. mai õhtul kogunes Glehni lossi müüride vahel järjekor- ne piduliste pilv, kes seekord tulid osa saama Kultuuritöökoos- li ABC pidulikust lõpetamisest. Oli see ka üks viimaseid käes- oleva õppeaasta meelelahutus- õhtuid ja samaaegselt ka TPEDI kultuurhariduse diplomandi Jü- ri Piheli hindeõhtu. Jüri on meie üliõpilasklubis praktiline ning seetõttu korraldaski ta atesteerimisõhtu tipikatele.

Tuumakam osa lossiõhtust oli vabariigi peanarkoloogi Anti Liivi sisustada. Tõsisema jutu sekka lisas tohrihärä ka pisut vürtsi markantsete elujuhtu- miste jutustamisega. Huvitav oli kuulda, et «näolood» pole tehnikasajandilgi unustusehõl- ma vajunud.

Tipikatest autojuhtidel oleks tarvilik teada, et kuue pudeli karastusjooגי tarbimise pane-

vad RAI inspektorid kirja kui keskmise jooeastme. Juhul muidugi, kui karastust otsiti õllest (tolduainetetööstuses on aga õlu just karastusjooגיina kirjas).

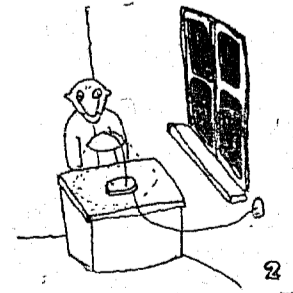
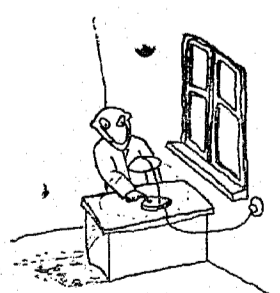
Näidati ka ansambli «Turist» filmiprogrammi, tehtud sotsiaal- seid ebakohti ja muid väärnä- tusi parodiseeriva vaatenurga- ga. Läbi satiriiprisma valgusta- tud süžeedest kutsus nii mõni- gi esile tormilise kiiduavaldus- puhangu vaatajalt. Tabavalt valitud saatemuusika tegi fil- mist toredate terviku.

Muusikalist lõõgastust ja tant- sulusti pakkus diskor Riho Rale.

Tipikad näikse selliste teema- de huviline rahvas olevat. Kui- das muidu tõlgendada fakti, et 80 kavandatud külastaja asemel oli pidulisi üle 200.

Ei saa märkimata jätta tösi- asja, et seekordne lossiüritus oli limiidivaba baariga, lähtudes kasvatuslikust eesmärgist ja tu- dengite usaldusväärse kont- rollist.

AIN HANSUMÄE

Joonistas URMAS PIIR

«TALLINNA POLÜTEHNIL-
»TALLINNSKAYA POLYTEKHNIKA»

Trukikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk t. 40/42. Орган парткома, ректората, комитета ЛКСМЭ и профкома Tallinnseкого политехнического института «Таллинский политехник». Типография «Южнека», Пикк, 40/42.
Toimetuse aadress: 200026 Tallinn, Ehitajate tee 5, TPI, 2. hoone, tuba 204, tel. 537-261.
Адрес редакций: 200026 Tallinn, Ehitajate tee, 5, ТПИ 2 корпус, комната 204, тел. 537-261.

Tell. nr. 1208
MB-05621
Hind 2 kop.

Vastutav toimetaja
G. HAZAK